

YOUCAT

Čas na spoveď

SVÄTÁ SPOVEĎ ALEBO „SPOVEDNÝ ROZHOVOR“?

Čo je lepšie?

SVÄTÁ SPOVEĎ ti umožňuje zostať z veľkej časti v anonymite. Spovedník nevystupuje až tak veľmi v úlohe chápatého priateľa a radcu, ktorý ťa trpezlivo počúva a nadväzuje s tebou rozhovor. Skôr sa prejavuje v úlohe sudcu, ktorý si vypočuje tvoje hriechy, vážne vezme na vedomie tvoju ľútosť a potom ťa oslobodí.

To je veľmi dôležitý aspekt. Musíš totiž vedieť jedno: Či už je kňaz, u ktorého sa spovedáš, svätec alebo svoj život zvláda len s námahou - je to úplne jedno s ohľadom na to, čo na tebe môže vykonať. Aj keby bol zločincom, udelil by ti mocou Ježiša Krista rozhrešenie od tvojich hriechov.

A budme k sebe úprimní: Niekedy si od rozhovoru plného porozumenia sľubujeme aj to, že kňaz naše hriechy umenší: „Ale no tak, to predsa vôbec nie je také zlé!“ Mňa občas hnevá, keď mi kňaz niečo podobné povie. Stojím pred Bohom - a ak ma moje svedomie usvedčuje, nechcem počúvať: „Ach, vy úbohý človek! Určite ste mali hrozné detstvo!“

Osobne chodievam zvyčajne na spoveď približne každé štyri týždne. Dobre sa na ňu pripravím. A celé to vôbec netrvá dlho - spravidla päť až sedem minút. Ak chcem z času na čas obširnejší rozhovor o svojom živote, „klasická spoveď“ na to nie je tým najvhodnejším miestom. V takom prípade si radšej sadnem s kňazom do jeho kancelárie. A keď si povieme všetko, čo treba, vezme stólu, preloží si ju cez seba (v tej chvíli sa z neho stáva darca sviatosti pokánia) - a otvorený rozhovor ukončíme formálnou spoveďou.

Možný problém spovede spočíva v odrapotaní niekoľkých hriechov. Čo najrýchlejšie ich zo seba vychrliť, urobiť nad nimi kríž - a hor sa do bežného každodenného života. Výhodou spovede je anonymita. Je však úplne jedno, či pôjdeš na svätú spoveď alebo na „spovedný rozhovor“ - kňaz spovedné tajomstvo v plnom rozsahu dodrží.

Nedávno mi jeden kamarát rozprával o zážitku z Washingtonu. Rozhodol sa ísť na spoveď do katedrály. Zelené svetielko signalizovalo, že kňaz v spovednici čaká na ďalšieho kajúcnika. V spovednici bola tma a človek ani nevidel, ako kňaz na druhej strane mreží vyzerá. Môj kamarát teda začal a podrobne rozprával o svojej životnej situácii. Ako dlho je už ženatý, aké má deti, kde pracuje a čím sa práve zaoberá. Zrazu sa z hlbín spovednice ozval zvučný bas: „NO STORIES, PLEASE! CONFESS! Už bolo dosť rozprávok, vyznaj svoje hriechy!“ Skvelá príhoda. Voči tomu Božiemu mužovi vo Washingtone cítim istú sympatiu.

Pri spovedi človek nemá tárať o nepodstatnostiach, ale rozhodne prejsť k veci. Ak si kde-tu nie je istý, môže položiť otázku. Ale svätá spoveď nie je ani Božia informačná kancelária ani psychologická poradňa! Je to miesto, kde prostredníctvom Božieho služobníka stretávame samotného Boha.

„SPOVEDNÝ ROZHOVOR“ je vynikajúcou možnosťou, ako celkom konkrétne pocítiť Božiu Lásku a milosrdenstvo. Pred očami sa mi hneď vynorí niekoľko obrazov. Na Taizé, kde som bol viackrát, sa každý týždeň koná „Noc svetiel“. V priebehu večera sa pod arkády pozdĺž chrámu postaví niekoľko bratov.

S niektorými sa môžete porozprávať o živote a o svojej ceste k Bohu. Iní štólou naznačujú, že sú katolíckymi kňazmi. Môžete k nim pristúpiť a poprosiť ich o „spovedný rozhovor“. Mladí ľudia nezriedka stoja v dlhých radoch, len aby im udelili sviatosť zmierenia. Je to neuveriteľne nákazlivé, vtiahne vás to takmer ako vzdušný vír: „Haló, ty tam! Aj ty by si mal dať do poriadku svoj život s Bohom!“ Je to priestor plný túžby, pokoja a krásy. Boh tu koná. Mení ľudí v hĺbke ich srdca.

„Spovedný rozhovor“ je skvelá vec, lebo práve vtedy, keď si človek ešte nie je istý, čo vlastne je alebo nie je hriech, alebo keď chce svoje pokánie spojiť s prosbou o „ukázanie smeru“, potrebuje jednoducho čas na rozhovor s niekým, kto ho s božskou trpezlivosťou vypočuje a kto mu Božím slovom poskytne pomoc. Aj „spovedný rozhovor“ však prináša isté nebezpečenstvo: celý sa môže zvrtnúť na trkotanie. Z kňaza ostane iba milý chlap, s ktorým sa dá super pokecať. Spoved' je však svätým úkonom. Nesmieme ju banalizovať.

BERNHARD MEUSER